

Sense un pas enrere

L'únic que volia fer en aquells moments era pressionar-me les orelles amb el coixí, per a evitar, encara que solament fos durant uns segons, deixar d'escoltar els terribles crits que feien els veïns. Es tractava d'en Moisés i de la Inés. Sempre estaven igual. Cada nit, quan ell arribava del treball, per qualsevol estranya raó, acabaven discutint. Però allò no era el pitjor de tot. Jo sabia que ell li pegava, encara que moltes vegades ella intentava negar-ho o amagar-ho. Inés era la meva millor amiga des de que érem nenes, i encara continuàvem amb la nostre amistat. Al principi ho vaig deixar córrer, rumiant en què potser seria cosa d'uns dies de rebel·lia per part d'ell i perquè ella no feia res al respecte. Però el crits i el cops no van cessar. El meu marit i jo els escoltàvem tota l'estona, preocupats per no poder fer res útil. Jo tractava de no pensar en el patiment que ella estaria experimentant. Pensava que deuria de ser molt dur per a ella que l'home a qui havia estimat tant, la tractés així, doncs els seus crits i plors d'agonia quan ell li pegava ho declaraven tot. Jo escoltava cada dia, sense poder fer res al respecte, doncs no podia parlar amb ella quan Moisés era a casa. Solament intentava no escoltar, per molta força que feia, mentre que el meu marit m'abraçava contra el seu pit per transmetre'm el seu càlid i dolç amor que tant necessitava en aquells moments. Realment era molt difícil contenir-me, ja que ella era com una germana per a mi, i no podia suportar més el seu dolor. Vaig decidir que el dia següent parlaria amb ella perquè m'expliqués el problema que realment tenia i així, juntes, poder-ho resoldre. El sol va sortir molt d'hora aquell matí i em vaig llevar, repassant el discurs que portava tota la nit preparant per poder convèncer a la Inés de que havia de denunciar-lo. Em vaig ficar a la dutxa i després em vaig vestir. Mentre em menjava unes torrades i el meu marit s'anava a treballar, pensava en la manera de poder convèncer a la meva amiga. Vaig recollir l'esmorzar i finalment vaig ordenar una mica la meva habitació. Vaig agafar les claus i vaig sortir de casa. Just abans de picar a la meva amiga em vaig parar davant de la seva porta, omplint-me de valor per establir aquesta dura conversa, sabia que no seria fàcil per a ella, ho estava passant molt malament. Vaig donar un gran sospir i finalment vaig picar. Però no va passar res, ningú no em va obrir. Vaig picar una altre vagada, pensant que Inés no ho havia escoltat. Però la porta seguia tancada. Vaig apropar l'orella a la fusta, però no vaig sentir res. Vaig mirar amb compte per l'espiera, però no vaig aconseguir veure res. Llavors vaig controlar el meu rellotge de polsera, eren les dues del migdia, ella estaria desperta a aquestes hores sense cap excepció. Llavors va ser quan el pànic es va apoderar de mi. Què passaria si

Moisés se l'hagués emportat amb ell a qualsevol lloc, lluny de mi? No, no podia pensar en això. Llavors vaig mirar què podria fer i de sobte em vaig en recordar que, en una ocasió, la Inés em va fer una copia de la clau de casa seva, per si alguna vegada se les oblidava dintre. Vaig anar a casa i vaig agafar les seves claus. Tremolosa i amb molt de compte vaig ficar la clau en el pany de la porta i vaig obrir... potser únicament hagués dormit una mica més de l'habitual... Lentament vaig anant entrant cap al menjador. La vaig començar a cridar. Però el silenci encara m'envoltava. No la vaig trobar ni en la cuina ni en el lavabo. La por em va anant consumint a poc a poc, sentia com la histèria formava part en el meu cos. Només em quedava un lloc on no l'havia buscat, el seu dormitori. Vaig entrar i llavors va ser quan vaig comprovar amb horror que ella no estava adormida, com havia pensat. No. No podia ser. Encara era pitjor que la idea que en Moisés se l'emportés lluny de mi... Havia arribat massa tard, Inés estava estesa en mig de la seva habitació. Li sortia molta sang del cap i no sabia com controlar la situació. Vaig córrer fins on es trobava el seu cos, recostat en el llit. En veure-la allà, pàl·lida com la neu e immòbil com una figura, em vaig espantar molt. El pànic es va apoderar de mi novament. Vaig palpar el seu canell, fred com el gel, i vaig comprovar que no tenia pols. Les llàgrimes em van assaltar, ja que la Inés, la meva millor amiga, havia mort a mans d'un maltractador. Em vaig mantenir a prop d'ella mentre trucava a l'ambulància, encara que sabia que ja no hi havia res a fer. Vaig penjar el telèfon quan vaig acabar. La mantenia abraçada, sense parar de plorar, amb l'esperança de poder-li transmetre d'alguna manera el meu calor. No podia deixar de pensar, de donar-li voltes.. Mai havia d'haver trigat tant en parlar amb ella quan la seva vida estava en joc... però una forta sirena d'ambulància va fer que els meus pensaments s'esvaïssin. A la setmana següent la vam enterrar. Moisés no va donar senyals de vida, mai més vam saber res d'ell. I jo mai em perdonaré haver arribat tard. Deuria d'haver intervingut i ajudar a la meva amiga fa molt de temps, però li vaig fallar. I ara demano a totes les persones que, si alguna vegada us trobeu en casos de maltracte, que no dubteu. Que feu tot el possible, quan més aviat millor. Que truqueu als telèfons d'ajuda en aquests casos, que os informeu en campanyes contra la violència de gènere. Que feu el que feu, no arribeu tard, com em va passar a mi.

*Anna Novales De Valles 3r d'ESO
Col·legi Sant Gabriel de Barcelona*